

HANKO, NEVZDÁVEJ TO!

Věra Hudáčková
Barochová

Ilustrovala
Denisa
Klimentová

FRAGMENT

Hanko, nevzdávej to!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Věra Hudáčková Barochová

Hanko, nevzdávej to! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HANKO, NEVZDÁVEJ TO!

Napsala
Věra Hudáčková
Barochová

Ilustrovala
Denisa Klimentová

FRAGMENT

Věra Hudáčková Barochová

Hanko, nevzdávej to!

Ilustrovala Denisa Klimentová

Obálku zhotovilo a graficky upravilo Grafické a DTP studio Albatros Media,
Kamila Flonerová

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2025

ve společnosti Albatros Media a.s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 45 475

Jazyková korektura Vojtěch Záleský

Odpovědná redaktorka Jitka Pastýříková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Grulichová

1. vydání

Pro čtenáře od 10 let

Text © Věra Hudáčková Barochová, 2025

Illustrations © Denisa Klimentová, 2025

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7408-5 (1. vydání, 2025)

ISBN e-knihy 978-80-253-7444-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7445-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7437-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

FRAGMENT

*Všem psům a kočkám, našim čtyřnohým kamarádům, kteří
nás zahrnují bezpodmínečnou láskou, i těm, kteří stále
čekají v některém z útulků se srdcem naplněným nadějí,
že se brzy setkají s člověkem, jenž si uvědomí, jak moc je
ve svém životě potřebuje.*

VZPOMÍNKY

(Před nástupem na novou školu)

„Plyšáku!“

Starší žena, která mě právě mījela, sebou polekaně trhlala. Hned jsem si uvědomila, že jsem na svého psa zavolala zbytečně hlasitě. Plyšák mě totiž nikdy nespouštěl z očí. Ať už se honil s ostatními psy na louce za městem nebo zaujatě očichával keře v parku, pořád mě po očku pozoroval. Ani vzdálenost několika desítek metrů na tom nic nezměnila. Sotva zaslechl, že ho volám, vystartoval. Za okamžik mi seděl u nohou a začal se olizovat v očekávání

odměny za splněný povel. Podala jsem mu kousek sušeného masa, Plyšák ho zhltnul, nastavil krk, abych mohla připnout vodítko k obojku, a vyrazili jsme domů. Začínalo se stmívat. Ráno mě čekal první školní den a já jsem zatím neměla připraveno, co si vezmu na sebe. Přidala jsem do kroku. Můj pes kolem mě nadšeně poskakoval a každou chvíli se zamotal do vodítka. Pomalejší tempo nebylo nic pro něj.

Uplynul už rok a dva měsíce ode dne, kdy mi rodiče dovolili, abych si ho vzala z útulku domů. Od té doby jsem každé ráno prožívala neskutečné štěstí, že to nebyl jen sen a že se vedle mojí postele opravdu probouzí můj čtyřnohý kamarád. Dávno už neměl srst štěňátka hebkou jako plyš. Většinou byl jeho kožíšek strapatý a rozčuchaný, protože prolézal kdejaké křoví, a často se stávalo, že úplně nevoněl. Navíc k smrti nenáviděl kartáčování i koupání, takže do skutečného plyšáka míval jeho vzhled dost daleko, ale jméno mu už zůstalo. A moje láska samozřejmě taky. Milovala jsem ho pořád stejně a často jsem si vzpomněla na chvíli, kdy jsme ho s mou nejlepší kamarádkou Renčou objevily přivázaného ke stromu,

zraněného, hladového a opuštěného. Jen se mi to vybavilo, do očí se mi nahrnuly slzy. Plyšák vycítil, že jsem smutná, a okamžitě se mě pokusil rozveselit – po svém. Nejdřív mi začal k nohám nosit svoje hračky a pak se vyšplhal ke mně na klín, aby mi mohl olíznout nos, čímž mi s oblibou projevoval oddanost.

Ted' jsem zatáhla za vodítko, abych na něj dosáhla, a pohladila ho. Přitiskl se mi k noze a mně se hned vybavily vzpomínky na předloňský rok, kdy se mi toho životě tolik změnilo. Díky Renče jsem začala pracovat v útulku pro psy a kvůli Plyšákovi tam vydržela, přestože jsem tehdy ještě měla panický strach ze psů. A oba mi pomohli překonat zklamání z neúspěšných zkoušek na šestiletý gympl. Na gympl mě nakonec vzali. Sice o dva roky později – na čtyřletý, ale zato díky tomu budu zase chodit do jedné třídy s Renčou. Takže všechno vlastně dopadlo, jak nejlíp mohlo.

Domů jsme dorazili, právě když se rozsvítilo pouliční osvětlení. Můj pokoj vypadal jako po výbuchu. Plyšák se posadil doprostřed koberce a nervózně si olizoval tlapky, což dělá vždycky, když se mu něco nelíbí. Nemá rád

změny a zjevně ho rozhodil pokoj zaplněný hromádkami šatstva a bot, které jsem vyzkoušela a vzápětí zavrhla jako naprosto nevhodné pro tak významnou příležitost. Rozhodla jsem se, že první školní outfit vyřeším ráno, a začala jsem uklízet.

NEPŘÍJEMNÉ SETKÁNÍ

(Není nebe bez mráčku)

První, co jsem si uvědomila, byla ta vůně – na chodbách gymplu to bylo cítit úplně jinak než na základce. Chodily jsme sem už týden, když jsem se Renči zeptala, jestli si toho všimla taky. Ale ona jen pokrčila nos a zavrtěla hlavou.

„Budu až do maturity naprosto šťastná, pokud ve škole neucítím NIC,“ ušklíbla se.

Narážela tím na zápach, které se často šířil celou základkou ze školní jídelny a signalizoval, že si ten den příliš nepochutnáme.

Ale nebyla to jen vůně, čím se gympl lišil od základky. Vyučování nám tu nezačínalo od osmi, ale od půl deváté, a učitelé nám vykali. To bylo fakt super. Připadala jsem si díky tomu dospělejší. Nebo spíš důležitější. Dostat se na gympl byl můj sen a teď se konečně vyplnil. Byla jsem nadšená, ale snažila jsem se nedávat to moc najevo. Nechtěla jsem se hned na začátku před spolužáky projevit jako úplná trapka.

Jediné místo, které se od základky nelišilo, byly šatny. Randál, strkanice, věci na zemi. Jiná byla snad jen barva šatních skříněk. Gympl sídlil ve staré zástavbě. Před dvaceti lety ho navštěvoval můj táta a kdysi dávno tu studovala dokonce i Renčina babička. Uplynula ale spousta let, budova gymnázia byla zrekonstruovaná a před nedávnem i znovu moderně vybavená. Jen šatny v suterénu na renovaci pořád čekaly. Omítka tu byla místy oprýskaná, při každém příchodu jsem cítila závan plísně. Nejhorší místo z celé školy, napadlo mě hned, když jsem se tu prvně ocitla. A to jsem ještě nevěděla, co všechno mě v šatnách čeká už během prvního roku ve škole.

Když ale pomínu šatny, všechno ostatní mi připadalo bezvadný. Jenže – *není nebe bez mráčku*, napadlo mě, přestože obvykle jsem jakákoli přísloví a pořekadla nesnášela. Na základce jsme totiž při češtině často museli hádat jejich význam a mně se to moc nedařilo. Teď jsem ale nenašla slova, která by líp vystihla to, že jsem po pár dnech od začátku školního roku v hloučku kluků před šatnou zahlédla Patrika. Všimla si ho i Renča.

„Co tady dělá?“ vyhrkla překvapeně.

„Coby? Chodí do druháku. Zapomněla jsi?“

Patrik si měl v psím útulku odpracovat trest za graffiti, svoje „životní dílo“ na zdi sokolovny. Byla to podmínka, aby ho z gymplu nevyhlili. Vedoucí útulku Dáša ho ale vyhodila, když zjistila, že podvádí a neplní svoje povinnosti. Dva psi to tenkrát málem odnesli následky na zdraví. Patrik byl přesvědčený, že jsem ho napráskala já, protože jedním z těch psů byl můj Plyšák. Nebyla to pravda, neprozradila jsem ho, i když by si to zasloužil. Dáša na všechno přišla sama, ale Patrik od té doby dělal, že mě nezná. Ze školy ho nevyhodili, protože dostal příležitost odpracovat si zbytek trestu úklidem v domově pro seniory.

Pořád to byl krásný kluk, úspěšný sportovec a jeho úsměv dostával spoustu holek do kolen. Před dvěma lety bych i já dala nevím co za to, abych mohla aspoň chodit do stejné školy jako on, jenže tenkrát jsem ho ještě dobře neznala.

Čas najednou letěl strašně rychle. Sotva jsme se s Renčou na gymplu zorientovaly, přibýly nám povinnosti v podobě spousty učení. Někteří učitelé začali vykládat novou látku už během úvodní hodiny. Byl to fičák, jaký jsem si do té doby nedokázala ani představit. Kromě učení jsme musely pobrat i spoustu informací, jako třeba označení učeben, jména profesorů, kde je malá a kde velká tělocvična, umístění kabinetů a třeba i to, jak jsou rozdělené skříňky v šatnách.

Z toho posledního jsem moc nadšená nebyla – Patrikova třída totiž měla skříňky v řadě přímo proti nám. Od našeho prvního setkání ve škole jsem kolem Patrika a jeho dvou kámošů musela projít každé ráno. Postávali na začátku uličky v šatně, pozorovali mě, občas spolu prohodili pár slov a pak se ksichtili směrem ke mně, aby bylo jasné, o kom právě vedou řeč. Cítila jsem se při

tom hrozně nepříjemně, ale obvykle jsem v šatně byla společně s Renčou, takže jsem se s ní mohla bavit a předstírat při tom, že jsem si jich nevšimla. Jakmile jsme ze školy vypadly, pustila jsem to z hlavy.

„Vypatlanci,“ ucedila jednou směrem k Patrikově partě Renča, jako kdyby věděla, na co právě myslím. „Asi je to pro tebe dost nepříjemný ho tu potkávat...“

„Je mi volnej.“

Nepřeháněla jsem, doopravdy jsem to tak cítila. Jen mě napadlo, jestli se kluci spokojí se slovní provokací a výsměchem na bezpečnou vzdálenost a časem je to omrzí, takže mi dají pokoj, nebo jestli naopak Patrik pomstu vytuní nějakou drsnější akcí, když mu teď minulost připomínám tím, že mě najednou má každý den na očích. Nijak zvlášť mě to ale neznepokojovalo. Nebyla jsem na to sama – s kámoškou, jako je Renča, jsem se nebála ničeho. Hned jsem jí to řekla.

Renča se jen rozpačitě usmála, ale nic na to neodpověděla – právě se totiž kolem nás směrem k jídelně hnalo béčko, a tak jsme obě rychle vyrazily za nimi. Čekala nás totiž služba v útulku a hrozilo, že když nás ve frontě

na oběd předběhne i céčko, přijdeme pozdě. Večer před usnutím se mi ta situace znovu vybavila. Najednou jsem si uvědomila, jak divně se Renča tvářila, a trochu mě to znepokojilo. Nevěděla jsem, jak si ten její výraz vysvětlit, a na to jsem nebyla zvyklá. Lámala jsem si nad tím hlavu, dokud mě nepřemohla únava. Usnula jsem a celý problém se mi podařilo zaspát.

PATRIKOVA POMSTA

(Dalo se to čekat...)

Ten den nezačal zrovna nejlíp.

Po příchodu do šatny jsem zasunula klíč do zámku u skříňky a – nic. Nedalo se s ním ani pohnout. Po chvíli lomcování (marný pokus o odemčení učinila i Renča) jsme vytáhly klíček celý olepený plastelínou. Hned mi došlo, odkud vítr vane. Otočila jsem se a okamžitě jsem si ověřila, že se nemýlím – Patrikova trojka se mohla potřhat smíchy. Bylo mi vzteky do breku. První hodina začínala už za pět minut a dozor na chodbě měl Havlíček, postrach

nepřezutých studentů. Protože už jsem měla možnost Havlíčka trochu poznat, bylo mi jasné, že kolem něj neprojdou. Vráť mě. Žádná výmluva ani omluva na něj neplatila. Do třídy mě nepustí. Čekal mě teď nejen výlet za školníkem, který obvykle každému vynadal už jen proto, že po něm něco chtěl, ale i vysvětlování, jak se mi plastelína dostala do zámku, a pokud mi školník bude ochotný zámek vyměnit (což bylo dost nepravděpodobné), i pozdní příchod na hodinu. Potom další kolo vysvětlování, tentokrát našim, protože jim zavolá Hloušková, která nás měla na první hodinu a pozdní příchody nesnášela. Naštěstí tu ale byla Renča. Nakrčila nos, jako pokaždé, když přemýšlela. Netrvalo dlouho a dostala nápad. Zalovila v batohu, vytáhla balíček papírových kapesníků a podala mi je.

„Pořádně si utři podrážky, ať na sebe zbytečně neupozorňuješ,“ nařídila mi. Nevím, jak to Renča dělá, že nikdy nic důležitého nepřehlédne. Já jsem si teprve po jejím upozornění všimla, že za mnou zůstávají blátivé stopy. Venku totiž od rána pršelo.

„Havlíčka zabavím. Ty se zkus k někomu nenápadně přidat. Když budeme mít trochu štěstí, ani si tě

nevšímne,“ pošeptala mi a rozběhla se chodbou. Moc času neměla, za chvíli mělo zvonit.

„Pane profesore, pane profesore!“ zavolala na Havlíčka hned dvakrát, snad aby měla jistotu, že ji nepřeslechne.

„Copak hoří?“ zareagoval celkem vlídně Havlíček a pobaveně se svému rádoby vtipu zasmál. Samožer...

„Chtěla jsem se zeptat... Je to pravda, že jezdíte jako vedoucí na lyžáky?“

„Každý rok,“ přikývl profesor důležitě.

„Super.“ Renča předstírala, že jí jeho odpověď udělala radost, i když ve skutečnosti jí to bylo naprosto ukradené.

„Tak to určitě víte, kdy a kam přesně naše třída pojedete?“

„Lyžařský výcvik je určený pro druhé ročníky. Vy jste k nám letos teprve nastoupila, jestli se nepletu?“ Havlíček teatrálně svažtil obočí na znamení, že se hluboce zamýšlí nad tím, jestli je možné, aby si nepamatoval studentku navštěvující gymnázium už druhý rokem.

„Jo, jsem v prváku,“ potvrdila Renča, „ale potřebovala bych to vědět co nejdřív.“

„Teď jsem vám přece vysvětlil, že na výcvik pojedete až za rok a půl...“

„Jenomže já si musím sladit outfit s výstrojí, a taky je důležitý, jestli pojedeme do Krkonoš nebo do Alp, protože do Alp bych teda fakt nechtěla jet jako nějaká dy-lina, která nezná nový trendy.“

V tom okamžiku jsem diskutující dvojici minula a byla jsem docela ráda, že neuslyším zbytek rozhovoru. Asi bych to už asi nevydržela a vyprskla bych smíchy. Renča a ladění outfitu na sjezdovku... Takový kec. Ale účel splnily. Havlíček mě ani nezaregistroval (a se mnou ani dva nepřezuté kluky z céčka).

Sotva Renča usedla vedle mě do lavice, objevila se ve dveřích Hloušková. Podívaly jsme se s Renčou na sebe a s úlevou jsme se usmály – bylo to o vlásek. *Patrik probrál*, prolétlo mi hlavou. Nemohla jsem vědět, že vyhráno nemám ani zdaleka. Byl to teprve začátek.

Jak den začal, tak i pokračoval – blbě. Do útulku jsme sice nakonec přišly včas, ale asi by bylo jedno, i kdybychom měly hodinové zpoždění. Nikdo si nás nevšímal. Alice a Dáša se o něčem rozčileně dohadovaly, byly slyšet po-otevřeným oknem až k brance a našeho příchodu si vůbec

nevšimly. Přestože jejich hlasy doléhaly až k nám, nerozuměly jsme jim, ať jsme špicovaly uši sebevíc.

Pan Vorel čistil kotec silným proudem vody z hadice. Jen nám na dálku zamával, ale dost se přitom mračil. Několik dalších kotců zelo prázdnotou, psi z nich byli asi na procházce. I když bylo září, slunce páliło jako uprostřed léta a mně se zdálo, že horko jen umocňuje dusnou atmosféru, která tu panovala. Měly jsme namířeno k nástěnce v kanceláři, kam Dáša vyvěšovala rozpis služeb a úkolů, když jsme zaslechly přijíždějící auto. Brzy jsme zjistily, že je to bílá dodávka pana Luštince, sponzora našeho útulku. Jako obvykle v září nám přivezl zásoby krmiva. Náš úkol byl teď jasný i bez čtení instrukcí. Renča přivezla kolečko a pak jsme na něj obě pomohly pytle s krmivem naložit.

Pana Luštince jsme měli všichni rádi. Kromě toho, že na nás s pomocí pamatoval pravidelně, vždycky měl dobrou náladu. Dneska ale příliš nevtipkoval. Vyložil poslední pytel a udiveně se rozhlížel kolem.

„Co se tady děje?“ vyzvídál. Stejně jako my nebyl zvyklý, že v útulku panuje nálada na bodu mrazu.

Pokrčila jsem rameny a rozpačitě pohlédla na Renču.

„Nevíme, byly prázdniny. My jsme tu dnes prvně po třech nedělích a zatím jsme si ani nestihly s nikým promluvit,“ vysvětlovala jsem, že nevíme o nic víc než on.

„Tak já radši pojedu, abych vám tady tu srandu nezkažil,“ uchechtl se pan Luštinec a podal mi trochu pomačkaný papír.

„Tady máte darovací smlouvu, vyzvednu si ji podepsanou, až přijedu příště.“

Smlouvu musela podepsat vedoucí útulku Dáša, ale ta se stále dohadovala s Alicí a tvářila se při tom tak rozčileně, že nikdo z nás neměl odvalu ji vyrušit, dokonce ani pan Luštinec ne. Nasedl do auta, zamával nám z okénka a vycouval po příjezdové cestě.

Uložily jsme pytle s krmením a vrátily se do kanceláře, kde už byl i pan Vorel. Právě rozléval z konvice horký čaj do několika hrnků na stole. Dva hrnky, z nichž se stále kouřilo, podal i nám. V kanceláři panoval nepořádek. Po prázdninách to nebylo nic neobvyklého. V útulku byla stejná spousta práce jako po zbytek roku, ale bylo nás na ni méně – potřebovali jsme se vystřídat na dovo-

né, takže jsme se ani v jednom z týdnů letních prázdnin nesešli v plném počtu. A zvířata měla samozřejmě přednost před úklidem lejster a utíráním prachu.

Všichni jsme se posadili ke stolu, upíjeli čaj, konečně se pořádně přivítali a probrali spolu všechny novinky. A tak jsme se dozvěděli, že Alice, která se na jaře vdala, čeká miminko. Jeden přes druhého jsme jí všichni gratulovali a zkoušeli z ní vytáhnout, jestli se jí narodí kluk, nebo holka. Nejvíc to samozřejmě zajímalo Renču, protože jako její neter by samozřejmě ráda věděla, jestli bude mít bratrance, nebo sestřenici. Alice nám ale přiznala, že to sama ještě neví.

Uvědomila jsem si, že asi bude dost těžké Alici nahradit, až zůstane doma s dítětem.

Kromě toho, že pro útulek zajišťovala veterinární péči, byla ochotná zastat i práci v útulku, když někdo z nás nečekaně vypadl. Napadlo mě, že to Dáše přinese spoustu komplikací a starostí, takže se možná s Alicí dohadovala právě kvůli tomu. Ale bylo mi divné, že se teď smála a pomáhala vymýšlet, jak by naše veterinářka mohla pojmenovat kluka a jaké jméno by bylo nejlepší pro holčičku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hanko, nevzdávej to!***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.